

*LAMPADARUL
DE AUR*

Siguranță,
certitudine,
bucurie

George Cutting

Dacă ești credincios, de ce nu ești sigur de mântuire?

Dacă ești mântuit, de ce nu ești fericit?

La ce clasă călătorești?

Este o întrebare atât de des repetată! Lasă-mă să ți-o pun și ție, cititorul meu. Căci este sigur că te afli într-o călătorie din Timp spre Eternitate, și cine știe cât de aproape ești în momentul de față de Punctul Final?

Lasă-mă să te întreb cu toată blândețea: „La ce clasă călătorești?” Sunt trei clase pe care vreau să ți le descriu pentru ca tu să fii capabil să te testezi ca în prezența „Celui cu care avem de-a face.”

Clasa întâi – a celor care sunt mântuiți și știi acest lucru.

Clasa a doua – a celor care nu sunt siguri de mântuirea lor, dar doresc mult să fie.

Clasa a treia – a celor care nu numai că nu sunt mântuiți, ci sunt și total indiferenți față de mântuire.

Repet din nou întrebarea mea: „La ce clasă călătorești?” O, ce nebunie este indiferența atunci când este în joc însăși eternitatea ta!

Cu puțin timp în urmă, un om a sosit alergând în gară și, în timp ce își trăgea cu greu sufletul, și-a ocupat locul în unul din vagoanele care erau gata de plecare.

„Ai alergat destul de tare”, spuse unul dintre pasageri.

„Da”, a răspuns el respirând cu greu după fiecare două-trei cuvinte, „dar am câștigat patru ore și a meritat să alerg pentru asta.”

„Am câștigat patru ore.” Nu m-am putut abține să-mi tot repet: „Patru ore” au meritat din plin un astfel de efort! Dar eternitatea? Dar eternitatea? Totuși, nu există azi mii de oameni iscusiți și clarvăzători, care își urmăresc cu multă asiduitate interesele în viață, dar care par complet orbi față de eternitatea care se află înaintea lor? În ciuda dragostei infinite a lui Dumnezeu manifestată la Calvar față de acești rebeli neputincioși, în ciuda urii Sale declarate față de păcat, în ciuda caracterului trecător al istoriei umane, în ciuda groazei de judecata de după moarte și a solemnei probabilități de a te trezi la sfârșit cu insuportabila remușcare că te afli în iad, de cealaltă parte a unei prăpăstii de netrecut, oamenii se grăbesc spre un teribil de amarnic sfârșit, nepăsători, ca și cum nu ar exista nici Dumnezeu, nici moarte, nici judecată, nici rai și nici iad! Dacă cititorul

acestor pagini este unul dintre aceștia, fie ca Dumnezeu să aibă chiar în acest moment milă de el și, în timp ce citește aceste pagini, să-i deschidă ochii asupra poziției sale extrem de periculoase, fiind pe marginea alunecoasă a unei nenorociri fără sfârșit.

Prietene, indiferent de ceea ce crezi tu, cazul tău este disperat. Nu mai evita să te gândești la eternitate. Ține minte că amânarea este asemeni celui care te amăgește cu ea - nu numai un „hoț”, ci și un „ucigaș”. Este atâta adevăr în proverbul spaniol care spune: „Drumul lui *cândva* duce spre orașul lui *niciodată*”. Te implor, cititorule necunoscut, să nu mai călătorești pe acest drum. „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii.” (2 Corinteni 6:2).

„Dar”, va spune cineva, „eu nu sunt indiferent față de binele sufletului meu, ci marea mea problemă este descrisă de un alt cuvânt

INCERTITUDINE.

Eu mă aflu printre cei din al doilea grup de pasageri despre care vorbeai.”

Cititorule, ambele, atât indiferența, cât și incertitudinea, au același părinte – necredința. Prima rezultă din necredința cu privire la păcatul și decăderea umană, cealaltă din necredința în ce privește remediul suveran al lui Dumnezeu pentru om. Aceste pagini sunt scrise în mod special pentru sufletele care doresc să fie, în fața lui Dumnezeu, pe deplin și fără nicio urmă de îndoială SIGURE de mântuirea lor. Pot înțelege în mare măsură adâncă tulburare a sufletului tău și sunt sigur că cu cât te preocupă mai mult această chestiune extrem de importantă, cu atât vei deveni tot mai însetat, până vei ști cu certitudine că ești cu adevărat și pentru totdeauna mântuit. „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?” (Marcu 8:36).

Singurul fiu al unui tată devotat se află pe mare și vin vești că vasul lui a naufragiat pe un țărm străin. Cine poate spune în cuvinte chinul incertitudinii din inima tatălui, până când persoana cea mai în măsură să o facă îl asigure că fiul său e întreg și teafăr?

Sau, de exemplu, te afli departe de casă. Noaptea este întunecoasă și rece și drumul îți e total necunoscut. Aflându-te la o răscruce de drumuri, întrebi un trecător despre ruta care duce în orașul în care dorești să ajungi, iar el îți răspunde că el crede că cea pe care te afli este cea bună și speră să ajungi cu bine la destinație. Oare te vor satisface cuvintele „cred, sper, s-ar putea să...”? Cu siguranță că nu. Ai nevoie de o certitudine, altfel, cu fiecare pas făcut, neliniștea ta va crește. Deci nu este de mirare că omul, uneori, nu mai este capabil nici să mănânce, nici să doarmă, atunci când siguranța eternă a sufletului său se clatină în balanță!

„A-ți pierde bunurile-i mult,
a-ți pierde sănătatea-i și mai și,
dar sufletul de-ți pierzi, pierderea ta
n-o poate niciun om acoperi.”

Acum, drag cititor, sunt trei lucruri pe care doresc, cu ajutorul Duhului Sfânt, să ți le clarific și să le pun într-un limbaj scriptural:

1. Calea mântuirii (Fapte 16:17).
2. Cunoștința mântuirii (Luca 1:77).
3. Bucuria mântuirii (Psalm 51:12).

Vom vedea că, deși aflate în strânsă legătură, totuși fiecare dintre ele are o bază separată; astfel că este posibil ca un suflet să cunoască calea mântuirii fără a avea acea cunoștință a propriei mântuiri, sau poate ști să este mântuit, fără a avea, în orice situație, bucuria care se cuvine să însoțească această cunoștință.

Mai întâi, deci, să vorbesc pe scurt despre

CALEA MÂNTUIRII

Te rog să-ți deschizi Biblia și să citești cu atenție al treisprezecelea verset al celui de-al treisprezecelea capitol din cartea Exodul; acolo găsești aceste cuvinte rostite de buzele Lui Iehova: „Să răscumperi cu un miel pe orice întâi-născut al măgăriței; iar dacă nu-l vei răscumpăra, să-i frângi gâtul. Să răscumperi de asemenea pe orice întâi-născut de parte bărbătească dintre fiii tăi.”

Acum, hai să asistăm în gând la o presupusă scenă care ar fi putut avea loc acum trei mii de ani. Doi oameni (un preot al Lui Dumnezeu și un israelit sărac) au o discuție importantă. Să ne așezăm și, cu permisiunea lor, să ascultăm.

„Am venit să aflu”, spune israelitul cel sărac, „dacă nu te-ai putea îndura să faci o excepție în favoarea mea de această dată. Acest micuț fragil este primul născut al măgăriței mele și deși știi foarte bine ce spune Legea Lui Dumnezeu despre asta, nădăjduiesc să găsesc milă și astfel viața măgărușului să fie cruțată. Sunt doar un om sărac din Israel și nu-mi pot permite să pierd mînzul.”

„Dar”, răspunde preotul cu fermitate, „Legea Lui Dumnezeu este clară și fără greșală: «fiecare întâi născut al unui măgar să-l răscumperi cu un miel, iar dacă nu-l răscumperi, să-i frângi gâtul». Unde este mielul?”

„Ah, domnule, nu am niciun miel.”

„Atunci du-te și cumpără unul și întoarce-te înapoi cu el sau gâtul măgărușului cu siguranță va trebui frânt. Ori mielul, ori măgarul trebuie să moară.”

„Vai! Atunci toate speranțele mele s-au năruit”, plânge omul, „căci sunt prea sărac pentru a cumpăra un miel.”

În timp ce se desfășoară această conversație, li se alătură o a treia persoană, care, după ce aude povestea tristă a omului sărac, se întoarce spre el și îi spune cu blândețe: „Bucură-te, căci îți pot împlini nevoia!” Apoi continuă: „Noi avem în casa noastră, din vârful dealului de acolo, un mieluleș crescut chiar lângă vatra noastră, care este fără pată și fără cusur. Nu s-a îndepărtat niciodată de casă și este răsfățat de toți cei ai casei. Îți voi aduce acest miel.”

Și pornește grăbit spre casa de pe deal. Apoi îl poți vedea cum conduce cu blândețe minunata făptură în jos, pe coasta dealului și curând, cei doi, mielul și măgărușul, stau alături.

Apoi mielul este legat de altar, sângele îi este vărsat și focul îl mistuie.

Preotul cel drept se întoarce acum spre omul sărac și-i spune: „Acum ești liber să-ți duci acasă mînzul în siguranță, nu mai este în primejdia de a-i fi frânt gâtul. Mielul a murit în locul lui și astfel măgărușul este pe drept liber. Mulțumește-i prietenului tău.”

Acum, biet suflet tulburat, nu poți să vezi în această poveste modalitatea lui Dumnezeu de mîntuire a păcătosului? Pretențiile pe care le are El din cauza păcatul tău cer un „gât frânt”, adică dreapta judecată asupra capului tău vinovat, alternativa fiind moartea unui înlocuitor aprobat de El. Tu nu ai putut găsi resursele pentru a-I îndeplini cerința, dar, în Persoana Preaiubitului Său Fiu, Dumnezeu Însuși a adus Mielul. „Iată Mielul lui Dumnezeu” le-a spus Ioan ucenicilor săi când ochii săi L-au privit pe Cel binecuvîntat și fără pată. „Iată Mielul lui Dumnezeu care a venit ca să ridice păcatul Lumii” (Ioan 1:29).

El a mers la Calvar, asemeni unui miel dus la înjunghiat (Isaia 53:7) și, acolo și atunci, „a suferit odată pentru păcate, El, Cel drept, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1Petru 3:18). El a fost dat din pricina fărădelegilor noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți drepti (Romani 4:25). Astfel Dumnezeu nu Se abate nici cu o iotă de la cerințele Lui drepte și sfinte atunci când îl îndreptățește (adică îl exonerează de toate acuzațiile de vinovăție) pe păcătosul nelegiuit care crede în Isus (Romani 3:26). Binecuvîntat să fie Dumnezeu pentru un astfel de Mîntuitor, o astfel de mîntuire! „Crezi tu în Fiul Lui Dumnezeu?”

„Păi”, răspunzi tu, „eu, ca păcătos condamnat, am găsit în El pe cineva în care pot cu siguranță să mă încred. Cred cu adevărat în El.” Atunci îți pot spune că Dumnezeu face ca întreaga valoare a jertfei și morții Fiului Său, așa cum o estimează El, să îți aparțină, ca și cum tu însuși ai fi înfăptuit toate acestea.

O, ce minunată cale de mântuire este aceasta! Nu este ceva măreț, grandios și divin – demn de Dumnezeu Însuși? Mulțumirea propriei Lui inimi pline de dragoste, gloria prețiosului Său Fiu și mântuirea păcătosului - toate legate împreună. Ce împletire de har și slavă! Bindecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, care a rânduit ca propriul Său Fiu Preaiubit să împlinească întreaga lucrare și să primească toată lauda, și ca tu și eu, sărmani vinovați care credem în El, nu doar să primim bindecuvântarea, ci să ne și bucurăm pentru totdeauna de fericita companie a Celui ce bindecuvințează. „Înălțați pe Domnul împreună cu mine. Să laudăm cu toții Numele Lui! (Psalm 34:3).

Dar probabil că îmi vei pune cu nerăbdare întrebarea: „De ce, din moment ce cu toată sinceritatea mă bizui în întregime pe Cristos și lucrarea Sa și nu-mi pun nădejdea în mine și în lucrările mele, nu am siguranța deplină a mântuirii mele?”. Tu spui: „Dacă azi sentimentele mele justifică spusele mele că sunt mântuit, aproape sigur în ziua următoare ele îmi infirmă orice nădejde, iar eu rămân asemeni unei corăbii purtată încoace și-ncolo de valuri, fără niciun fel de ancoră.”

Ah, aici se află greșeala ta. Ai auzit vreodată despre vreun căpitan care încearcă să ancoreze fixând ancora în interiorul vasului? Niciodată. Totdeauna în exterior. E posibil să-ți fie foarte clar că numai moartea Lui Cristos îți dă SIGURANȚĂ, dar tu crezi că ceea ce simți îți dă CERTITUDINE.

Acum ia din nou Biblia, fiindcă vreau să vezi din Cuvântul Lui Dumnezeu cum îi dă El omului

CUNOȘTINȚA MÂNTUIRII.

Înainte de a ajunge la versetul pe care te rog să-l citești cu mare atenție și care vorbește despre cum trebuie să știe un credincios că are viața veșnică, lasă-mă să și-l citez în maniera distorsionată în care îl interpretează deseori imaginația omului. „Acest sentiment de bucurie ți l-am dat ție, care crezi în Numele Fiului Lui Dumnezeu; pentru ca tu să știi că ai viața veșnică!” Acum deschide Biblia și, în timp ce vei compara cele spuse mai sus cu Cuvântul bindecuvântat și de neschimbat al Lui Dumnezeu, fie ca El să te facă să spui din toată inima, asemeni lui David: „Urăsc gândurile deșarte, dar iubesc Legea Ta” (Psalm 119:113, KJV). Versetul pe care tocmai l-am denaturat se găsește în 1 Ioan 5:13: „V-am scris aceste lucruri CA SĂ ȘTIȚI că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, AVEȚI viața veșnică.”

Cum au știut cu certitudine întâi născuți ai miilor de israeliți că ei sunt în siguranță în noaptea în care au sărbătorit Paștele și în care a fost judecat Egiptul?

Hai să vizităm două din casele lor și să auzim ce au ei de spus.

În prima casă în care intrăm îi găsim pe toți tremurând, plini de teamă și nesiguranță. Care e motivul palorii și al tremurului lor? Îl întrebăm pe întâiul născut al familiei și el ne informează că îngerul morții va cutreiera țara și că nu știe sigur cum vor sta lucrurile cu el atunci, în acele clipe solemne. „După ce îngerul nimitor va fi trecut de casa noastră”, spune el, „și noaptea judecății va fi luat sfârșit, abia atunci voi ști că sunt în siguranță, dar nu văd cum aș putea fi sigur de acest lucru până atunci. Am auzit că cei din casa de alături sunt siguri de salvarea lor, dar noi credem că aceasta e o dovadă de mândrie. Tot ce pot face este să-mi petrec această noapte lungă și înfricoșătoare sperând ce e mai bine”.

„Dar”, întrebăm noi, „Dumnezeul lui Israel nu a asigurat o cale de izbăvire pentru poporul Său?”

„Ba da”, ne răspunde el, „și am folosit această cale de scăpare. Sângele mielului de un an, fără pată și fără cusur, a fost stropit cum se cuvine, cu un mănunchi de isop, pe stâlpii și pragul de sus al ușii; totuși, nu suntem pe deplin siguri că vom fi în siguranță.”

Să-i lăsăm pe acești israeliți plini de îndoială și tulburați și să intrăm în casa alăturată. Un contrast uimitor ne izbește încă din primul moment. Pacea domnește în fiecare colțișor al casei. Locuitorii ei au mijlocul încins, încălțăminte în picioare, toiagul în mână și, astfel pregătiți, mănâncă mielul fript pe vatră.

Ce poate să însemne toată liniștea asta într-o noapte atât de solemnă? „Ah”, spun ei, “tot ce mai așteptăm este ordinul Lui Iehova de plecare, ca apoi să ne luăm rămas-bun pentru totdeauna de la biciul cruzilor noștri supraveghetori și de la toată corvoada Egiptului!”

„Dar stați! Voi uitați că aceasta este noaptea judecății Egiptului?”

„Știm prea bine, dar primul nostru născut este în siguranță. Am stropit ușorii cu sânge, conform dorinței Dumnezeului nostru.”

„La fel au făcut și vecinii voștri”, răspundem noi, „dar ei sunt cu toții nefericiți din cauza incertitudinii cu privire la siguranța lor.”

„Ah”, răspunde cu fermitate întâiul născut, „dar noi avem MAI MULT DECÂT SÂNGELE STROPIT; noi avem CUVÂNTUL INFALIBIL AL LUI DUMNEZEU DESPRE SÂNGE. Dumnezeu a spus: «Când voi vedea sângele, voi trece pe lângă tine» (Ex. 12:13). Dumnezeu este pe deplin satisfăcut de

sângele de afară, iar noi suntem pe deplin satisfăcuți în interiorul nostru de Cuvântul Său.”

Sângele stropit ne oferă SIGURANȚĂ.

Cuvântul rostit ne oferă CERTITUDINE.

Ar putea să ne ofere ceva mai multă siguranță decât sângele stropit sau mai multă certitudine decât Cuvântul rostit? Nimic. Nimic. Acum, cititorule, lasă-mă să-ți pun o întrebare. „Care dintre aceste două case crezi tu că era mai în siguranță?” Ai putea spune că a doua, în care toți erau atât de liniștiți, însă ai greși. Amândouă erau în aceeași siguranță. Siguranța lor depindea de ceea ce credea Dumnezeu despre sângele de afară, și nu de starea emoțională din interior.

Dacă vrei să fii sigur de binecuvântarea ta, atunci, drag cititor, ascultă nu de mărturia instabilă a emoțiilor tale lăuntrice, ci de mărturia infailibilă a Cuvântului Lui Dumnezeu. „Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine are viața veșnică” (Ioan 6:47).

Lasă-mă să-ți ofer o ilustrație simplă din viața de zi cu zi. Un fermier de la țară, neavând suficientă iarbă pentru vitele sale, face cerere pentru a închiria o frumoasă bucată de pășune aflată chiar lângă casa sa.

Pentru o perioadă de timp nu primește niciun răspuns de la proprietar. Într-o zi, un vecin vine și-i spune „Sunt aproape sigur că vei obține acel teren. Nu-ți amintești cum anul trecut, de Crăciun, ți-a trimis un cadou special, iar a doua zi, când a trecut cu trăsura, ți-a făcut cu mâna în semn de recunoaștere?” Și în urma unor astfel de cuvinte plăcute, mintea fermierului se umple de așteptări optimiste.

A doua zi, se întâlnește cu un alt vecin, care, în timpul conversației cu el, îi spune următoarele: „Teamă mi-e că nu ai nicio șansă să primești terenul. Domnul Cutare a făcut și el cerere și nu se poate să nu observe cât de favorizat este el de către proprietar, care-l vizitează ocazional”, și altele de acest gen. Minunatele speranțe ale bietului fermier sunt trântite la pământ și spulberate asemeni baloanelor de săpun. Într-o zi speră, în cealaltă este plin de îndoieli coplesitoare.

În sfârșit, poștașul sună, iar inima fermierului bate cu putere în timp ce rupe sigiliul scrisorii, căci recunoaște după scris că ea este de la însuși proprietarul pășunii. Pe măsură ce o citește și o recitește, se poate vedea cum expresia feței lui se schimbă, oglindind mai întâi neliniște, iar mai apoi o bucurie greu de ascuns.

„Acum este ceva stabilit”, îi strigă el soției lui, „gata cu îndoielile și temerile. Proprietarul a spus că pășunea îmi aparține atâta vreme cât am nevoie, în

termenii cei mai favorabili, și acest lucru este suficient pentru mine. Nu-mi mai pasă de părerea nimănui acum. Cuvântul lui e hotărâtor!”

Câte sărmane suflete nu sunt în aceeași situație ca și sărmanul, tulburatul fermier – zdruncinat și dezorientat de opinia oamenilor sau de gândurile și sentimentele propriei inimi, atât de înșelătoare! Numai atunci când primești Cuvântul Lui Dumnezeu ca pe Cuvântul Lui Dumnezeu, certitudinea ia locul îndoielii și al întâmplării. Atunci când Dumnezeu vorbește, trebuie să existe certitudine, fie că El pronunță condamnarea necredinciosului, fie mântuirea credinciosului.

„Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri” (Psalm 119:89); și pentru credinciosul cu o inimă curată, CUVÂNTUL SĂU STABILEȘTE TOTUL.

„Dumnezeu nu este un om ca să mintă, nici un fiu al omului, ca să-i pară rău. Ce a spus, oare nu va face? Ce a făgăduit, oare nu va împlini?” (Numeri 23:19).

„Nu am nevoie de dovezi,
Altcuiva nu vreau să-i plac,
Destul că Isus a murit,
Și-a murit pentru mine.”

Credinciosul poate adăuga „și că Dumnezeu a spus astfel”.

„Dar cum pot fi sigur că am genul de credință de care este nevoie? Nu poate exista decât un singur răspuns la această întrebare. „Ți-ai pus încrederea în Persoana care trebuie, în Binecuvântatul Fiu al lui Dumnezeu?”

Nu este vorba despre măsura credinței tale, ci despre credințioșia persoanei în care ți-ai pus încrederea. Unul se agață de Cristos cu disperarea celui care se îneacă. Altul doar atinge poala hainei Lui, însă păcătosul dintâi nu are o siguranță mai mare decât cel de-al doilea. Ambii au făcut aceeași descoperire, și anume că, în timp ce tot ceea ce provine din propriul efort este fără nicio valoare, ei pot să se încreadă în siguranță și liniștiți în Cristos, să se bazeze pe Cuvântul Său și să se odihnească încrezători în eficiența eternă a lucrării Sale terminate. „Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine are viața veșnică” (Ioan 6:47).

Asigură-te deci, cititorule, că încrederea ta nu se bazează pe eforturile tale de a crește, pe ceremoniile tale religioase, pe sentimentele tale pioase din perioadele în care te-ai aflat sub influență religioasă, pe educația morală primită încă din copilărie și pe alte lucruri asemănătoare. Poți avea cea mai puternică credință în

unele sau în toate aceste lucruri și totuși să nu ai viața veșnică. Nu te amăgi singur cu faptele cărnii. Cea mai slabă credință în Cristos mântuie pentru totdeauna, pe când cea mai puternică credință în orice altceva nu este decât rodul unei inimi înșelătoare - crengi așezate de dușman peste prăpastia pierzării eterne.

Dumnezeu, în Evanghelie, ni-L prezintă simplu pe Domnul Isus Cristos, spunând: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea” (Matei 3:17). „Poți”, spune El, “să te încrezi cu toată tăria în inima Lui, deși nu ai nicio bază pentru a te încrede în propria inimă.”

Binecuvântate, de trei ori binecuvântate Doamne Isuse, cine nu s-ar încrede în Tine și nu ar aduce laudă Numelui Tău?

„Eu cred cu adevărat în El”, îmi spuse într-o zi un suflet trist; totuși, dacă sunt întrebat despre mântuirea mea, nu-mi place să spun că sunt mântuit, de teama de a nu spune o minciună”. Această tânără femeie era fiica unui măcelar dintr-un mic orașel din zona centrală a Angliei. Era zi de târg și tatăl ei încă nu se întorsese de la târg. Atunci i-am spus „Să presupunem că tatăl tău vine de la târg, și tu îl întrebi câte oi a cumpărat azi, iar el îți spune că zece. Mai târziu, vine cineva și te întreabă câte oi a cumpărat tatăl tău, iar tu îi răspunzi: „Nu aș vrea să vă spun, de teamă să nu spun o minciună”. „Dar”, zise mama ei (care era de față) cu o îndreptățită indignare, „asta îl face pe tatăl tău un mincinos!”

Drag cititor, observi că această tânără bine intenționată Îl făcea efectiv pe Cristos mincinos atunci când spunea: „Cred în Fiul Lui Dumnezeu, și El spune că am viața veșnică, dar mie nu-mi place să afirm că o am, ca să nu spun o minciună”. Asta în timp ce Însuși Cristos a declarat: „Cel care crede în Mine are viața veșnică!” (Ioan 6:47).

„Dar”, spune un altul, „cum pot fi sigur că eu cred cu adevărat? Am încercat de nenumărate ori să cred și am privit în mine însumi să văd dacă am credință, dar cu cât priveam mai mult la credința mea, cu atât mai puțină mi se părea că este”.

Prietene, cauți în direcția greșită, și încercarea ta de a crede nu arată decât că ești pe drumul greșit. Lasă-mă să-ți prezint o altă ilustrație pentru a explica ceea ce vreau să-ți spun.

În timp ce tu stai liniștit în fața șemineului, odihnindu-te, vine un om care îți spune că șeful gării a fost găsit mort, în acea noapte, pe șinele de tren. Mesagerul este cunoscut ca fiind necinstit, cel mai notoriu și cu tupeu mincinos din zonă. Îl crezi, sau măcar încerci să-l crezi pe el?

„Bineînțeles că nu!” vei exclama tu.

„De ce?”

„Îl cunosc prea bine pentru a mă încrede în el.”

„Dar spune-mi, cum îți dai seama că nu îl crezi? Privești în tine, la credința sau sentimentele tale?”

„Nu”, vei răspunde tu, „mă gândesc la omul care mi-a adus mesajul”.

Chiar atunci sosește un vecin, care îți spune: „Șeful gării a fost călcat de un tren în noaptea asta și a murit pe loc.” După ce pleacă vecinul, te aud spunând cu prudență: „Păi, acum cred în parte, căci acest vecin, din câte îmi amintesc, nu m-a înșelat decât o dată, deși ne cunoaștem din copilărie”.

Dar eu te întreb din nou: „De data aceasta ai privit la credința ta, din moment ce știi că îl crezi în parte?”

„Nu”, îmi repeți tu, „mă gândesc la caracterul celui care mi-a dat informația.”

Nici nu a părăsit bine încăperea cel de-al doilea vecin, că apare un al treilea, aducând aceeași veste nefericită ca și primul. Dar de această dată tu spui: „Acum, Ioane, cred. Dacă tu îmi spui acest lucru, cred!”

Voi pune din nou aceeași întrebare (care este, dacă-ți amintești, ecoul propriei tale dileme): „Cum ȘTII că ai această încredere statornică în prietenul tău?”

„Știi cine este și ce este prietenul meu”, răspunzi tu. „El nu m-a înșelat niciodată și nici nu cred că o va face vreodată.”

Deci, exact în același fel, știi că eu cred Evanghelia datorită Celui care mi-a adus vestea. „Dacă primim mărturisirea oamenilor, mărturisirea lui Dumnezeu este mai mare; și mărturisirea lui Dumnezeu este mărturisirea pe care a făcut-o El despre Fiul Său. Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturisirea aceasta în el; cine nu crede pe Dumnezeu, îl face mincinos, fiindcă nu crede mărturisirea, pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său” (1 Ioan 5:10). „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca dreptate.” (Romani 4:3).

Un suflet neliniștit i-a spus unui slujitor al lui Cristos: „O, nu pot crede!” La care predicatorul, într-un mod înțelept și liniștit, a răspuns: „De fapt, în ce nu poți crede?” Această întrebare a pus capăt orbirii omului. El privise credința ca pe ceva ce nu poate fi descris, ceva ce trebuie simțit în interior pentru a se ști sigur că este conform cerinței cerurilor, când de fapt credința privește întotdeauna în exterior, la Persoana Vie și la lucrarea terminată de la cruce, și ascultă în liniște mărturia unui Dumnezeu credincios despre amândouă.

Privind în afară, primești pacea interioară. Atunci când cineva își întoarce fața spre soare, propria umbră se află în spatele său. Nu poți privi în același timp și la tine, și la Cristos cel glorificat.

Astfel, vedem că Persoana binecuvântată a Fiului lui Dumnezeu îmi câștigă încrederea și LUCRAREA SA TERMINATĂ mă face mântuit pentru totdeauna. Ceea ce spune CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU despre cei care cred în El îmi dă o credință de neclintit. Am găsit în Cristos și în lucrarea Lui terminată calea spre mântuire, iar în Cuvântul Lui Dumnezeu, cunoștința mântuirii.

„Dar dacă sunt mântuit”, spui tu, „cum de am o experiență atât de schimbătoare – atât de des îmi pierd bucuria și liniștea și mă trezesc doborât la pământ, în starea de epavă în care eram înainte de convertire?” Această întrebare ne aduce la punctul trei

BUCURIA MÂNTUIRII

Conform învățaturii Scripturii, în timp ce ești mântuit prin lucrarea lui Cristos, iar Cuvântul lui Dumnezeu te asigură de mântuire, tu ești păstrat în liniște și bucurie de către Duhul Sfânt care locuiește în fiecare trup mântuit.

Acum, trebuie să știi că fiecare om mântuit mai are în el „carnea”, care este natura păcătoasă cu care s-a născut ca om natural, și care probabil s-a manifestat deja atunci când era doar un copil neajutorat, în poala mamei sale. Duhul Sfânt din credincios Se împotrivescă cărnii și este întristat de fiecare manifestare a ei sub formă de motivație, cuvânt sau faptă. Atunci când umblarea creștinului este „într-un chip vrednic de Domnul”, Duhul Sfânt va produce în sufletul său roade binecuvântate – „dragoste, bucurie, pace...” (Galateni 5:22). Atunci când el umblă într-un mod carnal, lumesc, Duhul este întristat, și aceste roade lipsesc, într-o mai mică sau mai mare măsură.

Permite-mi să mă exprim astfel pentru tine, care crezi în Cuvântul Lui Dumnezeu:

Lucrarea lui Cristos și mântuirea stau în picioare sau cad împreună.

Umblarea și bucuria ta stau în picioare sau cad împreună.

Dacă lucrarea Lui Cristos ar putea fi distrusă (și, binecuvântat fie Dumnezeu, nu se poate întâmpla așa ceva), mântuirea ta ar fi distrusă împreună cu ea. Atunci când umblarea ta este carnală (veghează, căci se poate întâmpla așa ceva), și bucuria ta dispare.

Despre primii ucenici se spune (Fapte 9:31) că umblau în frica de Domnul și cunoșteau mângâierea dată de Duhul Sfânt și „erau plini de bucurie și de

Duhul Sfânt” (Fapte 13:52). Bucuria mea spirituală va fi direct proporțională cu caracterul umblării mele după ce sunt mântuit.

Acum vezi care este greșeala ta? Ai confundat bucuria cu mântuirea – două lucruri total diferite. Atunci când, prin lipsă de cumpătare, enervare, comportament lumesc etc..., L-ai întristat pe Duhul Sfânt și ți-ai pierdut bucuria, ai crezut că mântuirea ta a fost periclitată. Dar spun din nou:

Mântuirea ta se bazează pe lucrarea lui Cristos pentru tine.

Siguranța ta se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Bucuria ta depinde de faptul de a nu-L întrista pe Duhul Sfânt care se află în tine.

Când, copil al lui Dumnezeu fiind, faci ceva ce-L întristează pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, comuniunea ta cu Tatăl și Fiul este pentru moment, practic, suspendată, și numai cercetându-te și mărturisindu-ți păcatele vei putea avea parte din nou de bucuria părtășiei.

Copilul tău s-a făcut vinovat de un comportament neadecvat. Expresia feței lui arată semne evidente că ceva nu este în ordine cu el. Cu o jumătate de oră mai devreme el se bucura de plimbarea cu tine în jurul grădinii, admirând ceea ce admirai tu, bucurându-se de ceea ce te bucura și pe tine. Cu alte cuvinte, el era în comuniune cu tine, sentimentele și plăcerile lui erau comune cu ale tale.

Dar acum lucrul acesta s-a schimbat și, întrucât a fost neastâmpărat și neascultător, stă la colț, o adevărată imagine a nefericirii.

Tu îl asiguri că, după o mărturisire însoțită de o veritabilă părere de rău, va avea parte de iertare, dar mândria și voința lui îl ținut în colț suspinând.

Unde este acum bucuria de acum jumătate de oră? A dispărut. De ce? Comuniunea dintre tine și el a fost întreruptă.

Ce s-a întâmplat cu relația care exista între tine și fiul tău cu o jumătate de oră în urmă? A dispărut și ea? Este distrusă sau întreruptă? Cu siguranță, nu. Relația lui cu tine este determinată de naștere, în timp ce comuniunea voastră depinde de comportamentul lui.

Dar acum, el vine de la colț cu voința sfărâmată, mărturisind totul de-a fir a păr, astfel încât tu vezi că el urăște neascultarea și obrăznicia la fel de mult ca tine. Îl iei în brațe și-l acoperi cu sărutări. Bucuria lui este restabilită datorită comuniunii restabilite.

Atunci când David a păcătuit atât de grav cu soția lui Urie, el nu a spus: „Dă-mi, Doamne, din nou mântuirea Ta”, ci: „Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale!” (Psalm 51:12).

Hai să mergem mai departe cu ilustrația noastră. Să presupunem că, în timp ce el se află la colț, în casă izbucnește un incendiu. Ce se va întâmpla cu copilul atunci? Va fi lăsat la colț, pradă flăcărilor? Imposibil! Probabil va fi primul pe care îl vei scoate afară. Da, desigur, tu știi foarte bine că dragostea dintr-o relație este un lucru, iar bucuria comuniunii este cu totul altceva.

Atunci când credinciosul păcătuiește, comuniunea este întreruptă pentru moment și bucuria este pierdută până când, cu inima frântă, el vine la Tatăl, mărturisindu-și păcatele. Apoi, crezând Cuvântul lui Dumnezeu, știe că este iertat, căci Cuvântul Său spune limpede: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9).

Deci, iubite credincios, ține minte aceste două lucruri, și anume că nu este nimic atât de puternic decât legătura relației și nimic atât de sensibil ca legătura comuniunii.

Toate puterile și înțelepciunea pământului și a iadului, împreună, nu o pot rupe pe prima, în timp ce o motivație rea sau un cuvânt nepotrivit o vor frânge pe cea de-a doua.

Dacă ești tulburat și nori întunecați îți umbresc sufletul, pleacă-te înaintea lui Dumnezeu, cercetează-ți căile. Și atunci când hoțul care ți-a furat bucuria a fost depistat, scoate-l imediat la lumină, mărturisește-ți păcatul înaintea lui Dumnezeu, Tatăl tău, și judecă-te singur, fără milă, pentru starea de neveghere și nepăsare a sufletului care i-a permis hoțului să intre nestingherit. Dar niciodată, niciodată, NICIODATĂ, să nu confunzi siguranța cu bucuria.

Totuși, să nu-ți imaginezi că judecata lui Dumnezeu este puțin mai blândă peste păcatul credinciosului decât peste cel al necredinciosului. El nu are două modalități de a trata judiciar păcatul și nu ar putea trece peste păcatul credinciosului fără să-l judece, așa cum nu poate trece nici peste păcatele celui care L-a respins pe Fiul Său cel scump. Dar există o mare diferență între cele două, și anume aceea că păcatele credinciosului sunt toate cunoscute de Dumnezeu și toate au fost puse asupra Mielului lui Dumnezeu atunci când a fost atârnat pe cruce la Calvar; acolo și atunci, o dată pentru totdeauna, s-a declanșat și s-a rezolvat marea „anchetă judiciară” privitoare la vinovăția lui – judecata căzând asupra Substitutului binecuvântat, care a luat locul credinciosului - „El a purtat în trupul Lui, pe cruce, păcatele noastre” (1 Petru 2:24).

Cel care Îl respinge pe Cristos trebuie să-și poarte propriile păcate, în sine însuși, în iazul de foc, pentru totdeauna. Dar atunci când un credincios greșeste, nu se mai poate declanșa împotriva lui această „anchetă judiciară”, căci Însuși

Judecătorul a rezolvat problema păcatului său o dată pentru totdeauna, la cruce; dar problema comuniunii apare, prin Duhul Sfânt, de fiecare dată când Duhul este întristat.

Permite-mi, în concluzie, să-ți mai ofer o ilustrație. Este o noapte încântătoare, cu o lună plină ale cărei luciri argintii sunt de nedescris. Un om privește în adâncul unei fântâni liniștite în care vede reflexia lunii și exclamă în direcția prietenului său aflat în apropierea lui: „Cât de minunată și rotundă este ea în noaptea asta! Cât de maiestuos și liniștit ne privește!” Abia termină de vorbit, când, brusc, prietenul său aruncă o pietricică în fântână; atunci el exclamă: „Oh, luna este sfărâmată toată în bucățele, care se agită dezordonat!”.

„Ce imensă absurditate”, este replica uimită a prietenului său. „Privește în sus, omule! Luna nu s-a schimbat deloc! Starea fântânii care reflectă luna este cea care s-a schimbat!”

Acum, credinciosule, aplică această ilustrație în cazul tău. Inima ta este fântâna. Atunci când nu este îngăduit răul, binecuvântatul Duh Sfânt al lui Dumnezeu ia din gloria și frumusețea lui Cristos și ți le descoperă, pentru mângâierea și bucuria ta. Dar în momentul în care o motivație greșită se naște în inimă sau un cuvânt ușuratic îți scapă de pe buze, fără să fie judecat, Duhul Sfânt începe să tulbure fântâna; experiențele tale fericite sunt sfărâmate în bucățele și ești neliniștit și tulburat pe dinăuntru, până când, cu un duh zdrobit, îți mărturisești înaintea lui Dumnezeu păcatul (acel lucru care te tulbură) și astfel este restabilită din nou bucuria liniștită, dulce a comuniunii.

Dar atunci când inima ta este neliniștită în felul acesta, s-a schimbat oare lucrarea lui Cristos? Nu, nu. Deci mântuirea ta nu este schimbată.

S-a schimbat Cuvântul Lui Dumnezeu? Cu siguranță, nu.

Așadar, siguranța mântuirii tale nu a suportat niciun șoc.

Atunci ce s-a schimbat? Ei bine, s-a schimbat acțiunea Duhului Sfânt din tine; în loc să ia din gloria Lui Cristos și să-ți umple inima cu sentimentul valorii Lui, El este îndurerat că trebuie să Se abată de la această slujbă plăcută și te umple cu sentimentul păcătoșeniei și al nevredniciei tale. El îndepărtează de la tine liniștea și bucuria până când vei judeca și vei respinge acel lucru rău pe care și El îl judecă și îl respinge. Odată făcut acest lucru, comuniunea cu Dumnezeu este restabilită.

Domnul ne face să fim tot mai veghetori asupra noastră înșine, ca nu cumva să Îl întristăm pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin „care am fost pecetluiti pentru ziua răscumpărării” (Efeseni 4:30).

Iubite cititor, oricât de slabă ar fi credința ta, fii sigur de următorul lucru: Binecuvântatul care ți-a câștigat încrederea nu Se va schimba niciodată. „Isus

Cristos este același ieri și azi și în veci” (Evrei 13:8). Lucrarea pe care a făcut-o nu se va schimba niciodată. „... Tot ce face Dumnezeu dăinuiește în veci, și la ceea ce face El nu mai este nimic de adăugat și nimic de scăzut” (Eclesiastul 3: 14). Cuvântul rostit de El nu se va schimba niciodată. „Căci orice făptură este ca iarba, și toată slava ei, ca floarea ierbii. Iarba se usucă și floarea cade jos, dar Cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie” (1 Petru 1:24-25). Astfel, obiectul încrederii mele, temelia mântuirii mele și terenul certitudinii mele sunt, de asemenea, pe VECI NESCHIMBĂTOARE.

„Dragostea mea-i mărunță deseori,
Bucuria-mi se retrage și dispare,
Dar pacea cu El e neschimbată!
Iehova nu cunoaște schimbarea.
Eu mă schimb, dar El nu.
Cristosul meu nu moare niciodată.
În dragostea Lui, nu a mea, mi-e locul de odihnă,
Adevărul Lui, nu al meu, ne leagă”.

Încă o dată, vreau să te întreb: „LA CE CLASĂ CĂLĂTOREȘTI?” Întoarce-ți inima spre Dumnezeu, te rog, și răspunde-I Lui la această întrebare.

„Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii mincinoși” (Romani 3:4). „Cine primește mărturia Lui, adevărește prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul” (Ioan 3:33).

Fie ca să ai parte, iubite cititor, de minunata siguranță a deținerii acestei „mântuiri atât de mari”, acum și până la „venirea Lui.”

„V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică” (1 Ioan 5:13).